

Hledání Totoru

Tatínku, karamelka.

Ve zpoceně dlani svírám papírovou krabičku těch protivných, do zubů lezoucích bonbónů. Za oknem naší škodovky se rychle míhají tenké kmínky bříz jako filmová okénka kreslené animace a po strop naplněný kufr zlověstně chrastí a cinká s každým výmolem na silnici.

Začaly prázdniny, jenže my nejedeme na dovolenou – jsme na cestě do nového domova. A ani já, ani moje malá sestra jsme nebyly nadšené, když nám máma oznámila, že se budeme stěhovat. *Zase.*

Hádám, že na to muselo dojít. To se prostě stává, když se vaše matka chová jako nezodpovědná pubertáčka a jejím jediným životním cílem je nalezení pana Dokonalého. Za každým svým novým adeptem se hned musí přistěhovat a společně s taškami plnými polobotek s sebou tahá i dvě otrávené, unavené děti.

Poslední „tatínek“ Luboš byl jeden z těch lepších. Neoplýval sice zrovna bystrým intelektem, ale čeho se mu nedostávalo na duchu, to doháněl na těle. Věnoval se fotbalu i jiným sportům a díky bohu tak neměl čas ani potřebu předstírat otcovskou péči a cvičit

si na nás své rodičovské dovednosti. Paradoxně právě díky tomu si ho hlavně Klárka opravdu oblíbila.

„Bude se mi stýskat,“ vyhrkla překvapeně, když jí mamka jednoho dne jen tak mezi řečí oznámila, že se s Lubošem nadobro rozloučíme.

„Ne, nebude,“ opravila ji máma rozhodně a tou jedinou větou definitivně vystříhla Luboše z našeho života.

Upřímně přiznávám, že mě se bude víc než po Lubošovi stýskat po jeho bytě. Byl to krásný slunný čtyřpokoják v Brně s perfektním internetovým připojením. Navíc stačilo ujít jen pár kroků a člověk se dostal na tramvajovou zastávku, odkud mohl šalinou vyrazit prakticky kamkoliv a kdykoliv; patnáct minut do školy, dvacet minut do Vaňkovky... když o tom tak přemýšlím, Luboš byl opravdu jeden z nejlepších „tatínků“, které si pamatuju.

„Tentokrát je to jiné,“ vyprávěla máma a mně už cynicky ucukával koutek. „Je to jiné, protože se stěhujeme do vlastního!“

Tak přesněji řečeno, stěhujeme se do domu jakési pratety, kterou jsme viděly možná dvakrát v životě. Žije ve středních Čechách stejně jako všichni její blízcí příbuzní a chatu v Beskydech, kterou nám svěřila k užívání, jednoduše nikdo jiný nechtěl. Mamka v tom ovšem vidí osudový zásah shůry.

Minulé léto totiž vyrazila právě na tuhle chatu s kamarádkou, aby si odpočinula od městského života, od Luboše i od nás. A osud zapracoval! Seznámila se tu s Jardou. Nějakou dobu si psali a volali, a když mamka vyrazila na tutéž chatu znovu, tentokrát slavit Silvestra, slavnostně si na Nový rok změnila svůj facebookový status a oznámila tak celému světu, že teď už chodí s Jardou.

Já si v ten den slavnostně přísahala, že v životě nikdy nic podobného neudělám. Chudák Luboš se všechno dozvěděl samozřejmě až jako poslední a byl postaven rovnou před hotovou věc.